Розвиднювалось. Ми пішли косити
за грунь. А нам навстріч несли трембіти
чоловіки з присілка – хтось помер.
Була ще тиша.

Та ранкова тиша,

коли трава сама себе колише,
бо вітер спить іще у тьмі дерев.

Чи мервою притрушене, чи сиве
поганське передсвітло млисті гриви
лісів наскельних на старих верхах
вичісувало леготом, думками,
тому тінь птаха, що майнув над нами,
зняла цураві лахи хмар, як птах.

Тонке джерельце скочило у вічі:
втекло із ночі, ткалось на обличчі –
ми падали і гладили траву.
Трава світилась – плакала на віях,
немовби в наших мріях і надіях
розвиднілось, як на кішню нову.

І стало чути, як дитина плаче,
а потім крик.

Ми йшли на крик дитячий.

За стайнею на яблуні низькій
тремтіло хлопченя мале, руками
обнявши стовбур, наче шию мами…
Тонке джерельце з наших мрій, надій.

Ягнята й вівці збилися докупи,
навпроти них завмерли ми, як слупи…
Баран аж від скарлючених кущів
немовби для смертельного двобою
щоразу розбігався й головою
о стовбур яблуневий бив і бив.

Баран барана в люті б'є до смерті.
А чим його погладив проти шерсті
невиспаний, маленький пастушок?
Невже ця худобина скаженіє
тому лишень, що яблунька не вміє,
сердешна, відступити хоч на крок?

Він звір.

Кров залила осклілі очі.

Вже й сам гатити в дерево не хоче,
та хтось його кидає знов і знов.
Заточується вже!

Він нас не бачить,

хоч пирскає й на нас його гаряча,
скажена, темна, клекітлива кров.

Сказав хтось: "У шаленстві здохне скоро,
бо відступать не вміє, хоч про сором
не відає…

А я б його забив,

щоб не пропали ґаздам туша й шкіра
і щоб малий не впав на роги звіра".
І, взявши ніж,

до яблуні ступив.

Повіяв вітер, і проміння перше
обмило нам обличчя, вітром втерши.
І весело було б, якби не страх
від того, що ніколи наші страхи
не зможем зняти, як цураві лахи,
і закопати на старих верхах.

Пішли ми далі тихо, як за гробом…
Світ, що в стражденне Древо лупить лобом,
відкрив хлоп'як з малої висоти.
Йшли мудрі, ніби з нами все було вже,
і здохнути,

до тями не прийшовши,

все ж веселіше,

аніж далі йти.